

TERE - FERÉ KOLTAY GÁBORRAL

Koncert Gábor . . . vagyis Koltay Gábor, a *Koncert* c. film rendezője, (nagy macsó szőkés bajusszal, farmerben érzi jól magát és nehéz zavarba hozni.)

– Mit csinál egy rendező, ha éppen nem rendez?

– Például itt ül Moszkvában, egy kollégiumi szobában. Egyébként pedig sinen van. A Főiskola elvégzése után fix fizetéssel rendező lesz élete végéig, akkor is, ha első filmje bukása után több filmet is csinál.

– Te viszont egy sikeres elsőfilmes rendező vagy. Hogy jutottál idáig?

– Tudod, már kicsi koromtól kezdve . . . De tényleg. Családi unszólásra azért egy „rendes” diplomát is szereztem, a Műegyetem építőmérnöki karára jártam 1968-tól 73-ig. Aztán két évi újságíróskodás után felvettek a Főiskola négyévenként induló rendezői szakára. Makk Károly osztályába jártam, tizenketten végeztünk 1979-ben.

– És már a Főiskolán is Szörényi-ékkel kapcsolatos vizsgafilmeket csináltál. Két éve megjelent a Szörényi-Bródy című dokumentumgyűjteményed, aztán a film, a lemez, a *Koncert*-dosszié. Úgy fest, hogy ők a kedvenc és egyelőre egyetlen témád!

– Minden rendező a saját élményanyagára épít elsősorban. Én a 60-as években voltam teenager, és számomra az Illés-korszak fejezti ki leginkább ezeknek az éveknek a hangulatát, a nemzedékem életérzéseit.

– Hogy jött össze a *Koncert*?

– A fürdőkádban született az ötlet. Rögtön elrohantam Bródyhoz, Levente sem ellenezte, aztán már csak Illés Lajos ellenállását kellett megtörni valahogy. Pásztori Zolinak írtunk, ő egyenesen meghatózott a dologtól. A Budapesti Filmstúdióba állítottam be a tervemmel és szerencsémre Nemeskürty Istvánnak tetszett az ötlet.

– Olcsó film volt, vagy drága?

– 8 millió forintba került, a többi magyar filmhez képest olcsó. És már most rentábilis, eddig 800 ezren nézték meg. A lemez is aranylemez lett két és fél hónap alatt. Sikerfilm.

– Szakmai berkekben milyen fogadtatása volt?

– Ez egy koncert film, amire Magyarországon még nem volt példa. Ezért aztán megoszlanak a vélemények. A napi-

lapok kritikái dicsérték, a pécsi játékfilmszemlén is a kiemeltek közé sorolták. A kimondottan szakmai lapok véleménye kevésbé kedvező.

– Talán szemedre hányták, hogy nem eléggé művészfilm?

– Voltak kifogások, de ezek is csak az én törekvéseimet igazolták: egyszerűen olyan filmet akartam csinálni, ami széles tömeghez szól.

– A *Koncert*tal befutottál. Nyilván lehetőségeid is vannak a további munkára. Mik a terveid?

– Két szovjet-magyar koprodukció van napirenden. Az egyik, ami a szivügyem, Gyurkó László két, általam összeházasított műve alapján készülne. A másikat a szovjet fél nagyon szorgalmazza. Operettfilm készülne Kálmán Imre egyik művéből.

– Akkor esetleg nemsokára ismét találkozhatunk Moszkvában?

– Remélem. Jól éreztem magam itt.

Stuber Andrea

FILM

ÉRDEMES MEGNÉZNI! FÉRFIAK

Walt Disney mondta egyszer: „Ahhoz, hogy egy film sikert arasson, egy kisfiúra és egy kutyára van szükség.” Nos, *Ilja Babics* 1981-ben készített filmjében mindkét elem megtalálható, s a siker nemcsak a szovjet közönség körében született meg, – az alkotás ugyanis értékes díjat nyert az elmúlt évben a nyugat-berlini filmfesztiválon.

A „Muzsiki” cím nem mindennapi történetet takar. Az egyik, – és mint aztán kiderül – igazi férfi. Pável, szülőfalujába hazatérve, megtudja,

hogy meghalt az az asszony, akivel tizenegynéhány évvel ezelőtt volt kapcsolata. Egy kis lány és két fiúcska maradtak utána árván. Közülük az egyik kisfiú, aki négyéves kora ellenére még nem beszél, árvaházból került a családhoz. A gyermekekre szomorú sors vár, mindannyiukat más-más nevelőintézetbe akarják vinni. Főhősünk, miután megtudja, hogy a lányka az ő gyermeke, hosszú vívódás után úgy dönt, hogy magával viszi őt a távoli észeki kisvárosba, s mert a gyerekek nem akarnak elszakadni egymástól, a másik kettőt örökbefogadja. A hivatalos eljárás alig pár napot vesz igénybe, s az „újdonsült” apát szülei, barátai, munkatársai egyaránt támogatják, csak a mennyasszonya nem örül a család hirtelen meggyarapodásának.

Elérkezik az utazás napja, az egész falu összefog, hogy elbúcsúzzon a kis családtól, csak a

néma kisfiú hűséges barátja, a kutya nem akar elválni tőlük. Ekkor egy nagyon megható jelenet sor következik a filmben. A száguldozó taxi után eszevesztetten rohan a kutyas, sikerül is utólélnie az autót, így aztán magukkal viszik őt is. A vasútállomáson újabb fordulat következik. Váratlanul megjelenik a másik, a kis szőke emberke apja, de a gyerekek együtt maradnak.

Hőseinket máris az új lakóhelyükön találjuk: a meleg nyárból egyenesen a téibe csöppennek. A meleg családi fészék illúziója azonban egy pillanatra szertefoszlik, mert a leendő feleség helyett az üres lakás fogadja őket. A férfi csalódására mégis gyogyírként hat a gyerekek boldogsága. Telnek a napok, az apa lelkesen, boldogan látja el a családfelei teendőket, a gyermekek pedig birtokba veszik új otthonukat. A lányában megértő, okos, majdnem felnőtt emberre

talál, aki az anyjára emlékezteti őt. A múltban elkövetett hibát – úgy tűnik, – sikerül kijavítania. Ebben segíti őt a környezete. A jövő biztatónak látszik a kis család előtt, s megtörténik a csoda: a néma fiúcska megszólal, teljes az öröme. A néző is elégedetten hagyhatja el a termet, nem kell értük aggódnia. Nagy hatással volt – azt hiszem – valamennyi nézőre a színesek játéka is. Nekem a kis lány és a néma fiúcska alakja tetszett a legjobban.

Sokat hallottam erről a filmről mielőtt megnéztem, s kételemem elletére is úgy érzem, nem vesztett kárba a szombat estémet. Azért is ajánlom a mozikedvelők figyelmébe a „MUZSIKI”-t hogy ezáltal is jobban megismerjék a szovjet ember érzésvilágát és gondolkodásmódját.

Kegecs Csilla